

[Karlskov Jensen.]
til at indstille til ministeren på dette område.

Der ville nok have været mulighed for, at vi havde fået en enig udvalgsbetænkning, hvis man fra socialdemokratiets side havde haft et ønske om det. Vi kunne ikke få den opfattelse, at man havde et sådant ønske. Det spørgsmål, som i det væsentligste skilte, er netop det sidste, jeg her har refereret, og det kunne man altså ikke følge os i.

De øvrige ændringsforslag er vi enige i, og dem vil vi stemme for.

Det, der i særlig grad har givet anledning til en omfattende debat i udvalget, er et spørgsmål, som jeg fremdrog ved første behandling her, nemlig spørgsmålet om, hvilke beføjelser dette 17 mands udvalg skulle have. Jeg gik ind for, at udvalget ikke alene skulle være rådgivende, sådan som det er i henhold til § 2, men at det også i nogle spørgsmål — som det også er efter det oprindelige forslag — skulle være indstillende og i andre spørgsmål igen beslutende. Landbrugsministeren oplyste under første behandling her i tinget, at denne lovgivning ville komme til at medføre noget i retning af 250.000 årlige ekspeditioner i landbrugsministeriet. Det er klart, at man vil ikke være i stand til at håndtere dette, medmindre man i vid udstrækning overlader ikke alene den rådgivende og indstillende virksomhed, men også den beslutende myndighed til dette udvalg og i andre tilfælde til de brancheudvalg, som er nævnt i § 2.

Vor holdning til hele forslaget er bl. a. bestemt ud fra de erfaringer, som man har indhøstet i Holland, hvor man jo nu har levet i fællesmarkedet igennem de sidste 15 år, og hvor man har erkendt nødvendigheden af at delegere netop en betydelig del af administrationen og en betydelig del af beslutningerne ud til erhvervsorganisationerne, bl. a. de såkaldte produktråd. Man erkender fra hollandsk side, at selv om den fælles landbrugspolitik har medført betydelige udvidelser af landbrugsministeriets stab, så ville den være blevet mangefold større, hvis landbrugsministeriet skulle have været ene om at klare beslutningsprocesserne.

Det er fremover en fælles dansk interesse, at dansk landbrug — og jeg kan godt tage

gartneri og frugtavl med her — opnår de bedst mulige vilkår i EF og gør sig stærkest muligt gældende ved udformningen af den fremtidige politik på disse områder. Det er ikke alene en erhvervsinteresse, men det er en fælles dansk interesse. Alle hidtidige erfaringer peger i retning af, at det er den dygtighed og den erfaring og ekspertise, man møder med fra det enkelte land, der bliver bestemmende for den indflydelse, vi får både på de forordninger, der er vedtaget, og — i høj grad — på de beslutninger, der skal træffes fremover. Ud fra dette vil jeg så stærkt og alvorligt, jeg kan, henstille til landbrugsministeren, at han inddrager netop den erfaring og al den ekspertise, vi har i landbrugets — og gartneriets og frugtavlens — organisationer, i rådgivningen og overlader beføjelser og udøvelsen af beslutninger til eksisterende erhvervsorganer alle vegne, hvor det er praktisk og hensigtsmæssigt.

Vi vil i øvrigt stemme for dette lovforslags endelige vedtagelse til sin tid.

Erik Hansen: Jeg tror ikke, der er nogen af de medlemmer af det høje ting, der har deltaget i udvalgsarbejdet vedrørende dette lovforslag, der ikke er fuldt klar over, at denne lov er en bemyndigelseslov med en bemyndigelse, der på mange områder rækker så langt, at det er svært at overskue, hvornår den slutter. Jeg tror heller ikke, der er nogen, der ikke er klar over, at skal denne lovgivning fungere efter sit formål, så stiller det krav om et samarbejde mellem administration og erhvervsliv, mellem organisationerne og politikerne i et omfang og med en tolerance, der vist ikke er sædvanlig.

Jeg vil gerne sige indledningsvis, når jeg sammenholder det lovforslag, der formentlig bliver resultatet efter afstemningerne om ændringsforslagene her ved anden behandling, med det lovforslag, vi havde til første behandling, at ministeren har medvirket til at gøre lovforslaget, om jeg så må sige mere venligt. Jeg vil dog tilføje, når ministeren skal have den ros, at fortjenesten til at få rosen indvandt ministeren i hvert fald på et enkelt punkt ikke just af egen drift, men mere ved, at ministeren konstaterede, at samtlige partier i udvalget havde en bestemt anskuelse, og så valgte ministeren forudseende at tilslutte sig dette flertal. Men